

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/37/2022
Identifikačné číslo spisu:	6219010034
Dátum vydania rozhodnutia:	03.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6219010034.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom dňa 3. mája 2023 v Bratislave v trestnej veci obvinenej Q. Ž. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvinenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/115/2020, zo 6. mája 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej Q. Ž. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/9/2019, z 10. septembra 2020 bola obvinená Q. Ž. uznaná za vinnú zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, ktorého sa dopustila na skutkovom základe, že

- od presne nezisteného času roku 2015 do 12.09.2018 do 11.00 h na presne nezistených miestach neoprávnene zadovážovala a následne vo H. L. v byte č. XX na D. poschodí na ulici D.. O.. T. ako aj na iných presne nezistených miestach za účelom ďalšej distribúcie prechovávala psychotropnú látku metamfetamín (pervitín), ktorú predávala rôznym odberateľom, medzi nimi: G. L., nar. XX.XX.XXXX, a to nie menej ako dva až trikrát mesačne za obdobie posledných troch rokov za sumu 20 až 30 Eur za dávku, naposledy dňa 07.09.2018, W. R., nar. XX.XX.XXXX za obdobie posledných troch rokov za sumu 20 Eur za dávku v rozpätí od 12 až 20 dávok za mesiac, naposledy dňa 12.09.2018 v čase o 11.00 h, M. Y., nar. XX.XX.XXXX za posledný rok nie menej ako raz až dvakrát mesačne, za sumu 20 až 40 Eur za dávku, naposledy dňa 10.09.2018 za sumu 40 Eur a G. T., nar. XX.XX.XXXX asi od mesiaca máj roku 2018, nie menej ako dvakrát mesačne za sumu 20 Eur za dávku, naposledy 08.09.2018, pričom metamfetamín je zaradený do II. E. psychotropných látok uvedených v zákone č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov.

Za to bol Q. Ž. uložený podľa § 172 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c), § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bola zaradená na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenej uložil ochranný dohľad vo výmere 1 rok. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona jej uložil trest prepadnutia vecí: 1. Plechová krabica čiernej farby JOHN DEERE, 2. Umelohmotný vrchnák obalený alobalom, 3. Umelohmotné sáčky s uzáverom, 4. Malý nožík s čiernou rúčkou, 5. Sklíčko - priesvitný plast, 6. Biela tyčka, 7. Sklenená fajka, 8. Digitálna váha - čierna, 9. Samozatvárací igelitový sáčok, 10. 2 ks samozatváracie igelitové sáčky, 11. Strieborná digitálna váha - mini, 12. 7 ks samozatváracie igelitové sáčky v striebornej krabici, 13. 1 balenie samozatváracích igelitových sáčkov.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd rozhodujúci na podklade tak odvolania obvinenej ako aj prokurátora rozhodol uznesením, sp. zn. 4To/115/2020, zo 6. mája 2021 tak, že ich obe podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obvinená Q. Ž. podala prostredníctvom obhajkyne proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však odvolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi obvinená v podstate namietala:

- Opatrenie Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/9/2019, z 11. novembra 2021 (pozn. treba hneď úvodom povedať, že pre najvyšší súd označila predmetné opatrenie úplne nepochopiteľne).
- Okrem výpovedí svedkov proti nej neexistuje žiadny priamy dôkaz, ktorý by ju usvedčoval, nebola pristihnutá pri predaji omamných a psychotropných látok, neexistuje dôkaz, že by sa omamné a psychotropné látky nachádzali u nej doma alebo v motorovom vozidle, kde sa viezla.
- Len na základe výpovede svedkov nie je možné, aby súd skonštatoval vinu v rámci trestného konania. Pochybnosti súdu nemožno nahradiť tým, že zníži trest obžalovanej pod dolnú hranicu trestnej sadzby.
- V rozsudku súdu prvého stupňa nie je zdôvodnené, prečo sa malo jednať o závažnejší spôsob konania podľa § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona. Súd oprel rozhodnutie o štyroch svedkov, z toho jeden svedok zmenil na hlavnom pojednávaní svoju výpoveď a jedna osoba sa nedostavila na hlavné pojednávanie vzhľadom na svoju chorobu a je otáznne, či bola výpoveď svedka objektívna a pravdivá vzhľadom na jeho zdravotný stav.
- Pri zadržaní mal byť obvinenej odobratý len moč a nie krv, a teda objektívne nebolo možné zistiť, či bola v čase zadržania, alebo nebola pod vplyvom omamných a psychotropných látok. Pokiaľ teda pri odoberaní takýchto vzoriek došlo k zásadnému pochybeniu, kde tieto skutočnosti už nie je možné konvalidovať, tak nemožno potom ich vykladať v jej neprospech, ale takýto dôkaz súd vôbec nemal pripustiť.
- Súd sa podľa nej nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Nejasne a neúplne zistil skutkový stav. Nikdy sa ku skutku nepriznala, má maloleté dieťa, o ktoré sa chce starať a chcel aby jej bolo zverené do osobnej starostlivosti. Odsudzujúci rozsudok bol postavený na vypočutých svedkoch, ktorí boli konzumentmi omamných a psychotropných látok, čo samo o sebe oslabuje v značnom rozsahu ich vierohodnosť výpovede. Súd nezdôvodnil, prečo neveril G. L., keď vypovedal na hlavnom pojednávaní. Výpovede svedkov neboli ničím verifikované, jedná sa len o tvrdenie proti tvrdeniu. Títo svedkovia naďalej konzumujú omamné a psychotropné látky a boli usvedčujúcimi svedkami aj v iných prípadoch.
- Rozhodnutia súdov boli postavené len na dôkazoch, ktoré boli ňou spochybnené a ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Preto výrok o vine a treste považuje za nezákonný.
- Súd rozhodol o treste prepadnutia vecí, hoci nebolo preukázané, že tieto veci jej mali patriť, že tieto veci súvisia s takouto trestnou činnosťou a aj z tohto pohľadu je rozsudok súdu prvého stupňa nejasný a nepresvedčivý.

- Obvinená tiež rozporovala odôvodnenie rozhodnutia zo strany odvolacieho súdu.

Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vyhlásil nasledovný rozsudok:

„Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/115/2020, zo 6. mája 2021 v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku, s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, bol porušený zákon v neprospech Q. Ž.Á..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku sa napadnuté uznesenie zrušuje.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol“.

K dovolaniu sa využívajúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadril prokurátor, a síce v podstate takto:

„Obvinená v dovolaní uplatňuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom bližšie nevysvetľuje, konkrétne v čom vidí porušenie práva na jej obhajobu. Počas celého trestného konania bola obvinená zastúpená ustanoveným obhajcom JUDr. Jozefom Veselým, OČTK a súd v rámci vedenia obhajoby obvinenej vyhovel pri vykonávaní ňou navrhovaných dôkazov za účelom zistenia skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, aj preto uplatňovanie tohto dovolacieho dôvodu hodnotím ako neopodstatnené a nedôvodné.

Dôkazy, o ktoré súdy svoje rozhodnutia opreli, boli vykonané v súlade so zákonom, preto neobstoja dovolací dôvod obvinenej ani podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Pokiaľ obvinená Ž. tvrdí, že len na základe výpovede svedkov nie je možné, aby súd skonštatoval vinu v rámci trestného konania, poukazujem i na ostatné vykonané dôkazy (výpisy hovorov medzi svedkami a obvinenou Ž. od poskytovateľov telekomunikačnej prevádzky, rozbery moču svedkov a obvinenej, znalecký posudok Ing. I., zápisnice z osobných prehliadok, domovej prehliadky a pod. Poukazujem aj na ustálenú judikatúru - vid. uznesenie NS SR, sp. zn. 4Tdo/79/2016, 3Tdo/33/2018, na ktoré nadväzuje aj rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 16/2109-13. Sudca Okresného súdu Veľký Krtíš sa v napadnutom rozsudku, sp. zn. 3T/9/2019, z 10. septembra 2020 vysporiadal aj so zmenenou výpoveďou svedka M. L. konkrétne na str. 9 cit. rozsudku. Taktiež zdôvodnil, prečo výpoveď svedka R. (str. 10 cit. rozsudku) bola prečítaná na hlavnom pojednávaní. Uvedený postup bol v súlade s § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku s poukazom na lekárske správy MUDr. W..

Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol podriadený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. V súvislosti s touto námietkou uvádzam, že sa plne stotožňujem s ustálenou právnou kvalifikáciou skutku, ktorá je obvinenej kladená za vinu a ktorú si súdy osvojili v súlade s podaným obžalobným návrhom, pričom ani na hlavnom pojednávaní, resp. v priebehu odvolacieho konania nebol produkovaný žiadny taký dôkaz, ktorý by odôvodňoval jej zmenu, resp. použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Skutočnosť, že prvostupňový a druhostupňový súd si neosvojil hodnotenie dôkazov podľa subjektívnych predstáv odsúdenej, nemôže byť naplnením zákonného dovolacieho dôvodu. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa. Tvrdím, že námietky obvinenej Ž. v tomto smere možno považovať za pokračovanie jej obhajoby v konaní pred súdom prvého stupňa ako i opakovanie odvolacích dôvodov a smerujú proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa. Dovolateľ v podstate spochybňuje súdmi ustálený skutkový stav a prezentuje vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení. Z uvedených dôvodov neobstoja ani dovolací dôvod obvinenej podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Právny názor vyjadrený v rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/9/2019, z 10. septembra 2020 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/115/2020, zo 6. mája 2021, si preto v plnom rozsahu osvojujem a odsudzujúce rozhodnutie považujem za zákonné a spravodlivé.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podané obvinenou Q. Ž. odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvinenej skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinená pred jeho podaním využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvinenej je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie".

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťelom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku, nezodpovedá dovolaťelom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťelom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťelom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolaťel uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V dovolaní spísanom a podanom prostredníctvom obhajcu obvinená nepodradila jednotlivé dovolacie námietky pod konkrétne dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, tieto iba označila a v ďalšom bola namiesto jej obhajkyne, úlohou najvyššieho súdu táto kvalifikovaná činnosť. Navyše, keďže námietky obvinenej boli naprieč celým dovolaním takmer výhradne skutkového charakteru, dovolací súd tak hneď úvodom obhajobe pripomína, že na základe dovolania podaného obvineným sa skutkovým stavom nie je oprávnený zaoberať.

V neposlednom rade je dovolaciemu súdu zrejmé i to, že s dovolacími námietkami obvinenej sa vo svojich rozhodnutiach Okresný súd Veľký Krtíš, sp. zn. 3T/9/2019, z 10. septembra 2020 a Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/115/2020, zo 6. mája 2021 vysporiadali a najvyšší súd sa toho pridrža, pretože obvinená v podstate len zopakovala svoju argumentáciu uplatnenú v odvolacom konaní. Najvyšší súd sa nižšie teda venuje jej najpodstatnejším tvrdeniam, ale zároveň summa summarum opakuje už správne závery prijaté vo vyššie citovaných rozhodnutiach súdov nižších stupňov.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ako obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného, a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na

obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvinenej Q. Ž. zásadným spôsobom, a teda že existuje skutočnosť, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaná uviedla v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinená vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentovala vecne (nie však relevantne) v zásade len tým, že sa nemohla stotožniť s odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu.

Na tomto mieste je ku namietanému potrebné uviesť najprv to, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Nie je ďalej podľa najvyššieho súdu možné podať úspešne dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhom na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy aj ich hodnotenie súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku).

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Z obsahu spisu je však zrejmé, že obvinená mala v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jej obhajobu, čo napokon aj využila a o týchto návrhoch súdy zákonným spôsobom rozhodli.

Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Ako však už bolo uvedené, zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V súvislosti s namietaným odôvodnením rozhodnutí vo veci konajúcich súdov najvyšší súd obvinenej pripomína ustanovenie § 371 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

S dovolaním obvinenej napadnutým uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici a jemu predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sa navyše i v tomto smere najvyšší súd ako

vecne i zákonne správnym v úplnostiach stotožnil, nakoľko tento sa vyjadril jasne, zrozumiteľne a presvedčivo.

Zo zmieneneho vyplýva, že v trestnej veci obvinenej nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko

iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Vyslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležité zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v podstate obvinená nič závažné neuviedla, namietala len údajne nezákonné dôkazy, ktoré mali byť voči nej použité a tvrdila, že len na základe výpovedí svedkov nie je možné, aby súd skonštatoval jej vinu v rámci trestného konania.

Pokiaľ ide o tieto skutočnosti, nie je najvyššiemu súdu známe, na základe čoho ku nim obvinená dospela. Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, vrátane namietaného.

Čo sa týka usvedčujúcich dôkazov sú nimi najmä výpovede svedkov Y., L., R., T., L., ktorí vypovedali zhodne, že kupovali pervitín od obvinenej pravidelne. Krajský i okresný súd v dostatočnej miere poukázali aj na ostatné vykonané dôkazy - výpisy hovorov medzi svedkami a obvinenou Q. Ž. od poskytovateľov telekomunikačnej prevádzky, rozборы moču svedkov a obvinenej, znalecký posudok Ing. I., zápisnice z osobných prehliadok, domovej prehliadky a pod. Súd prvého stupňa sa na hlavnom pojednávaní vysporiadal i so zmenenou výpoveďou svedka L. na str. 9 svojho rozsudku „... len svedok L. na hlavnom pojednávaní zmenil výpoveď, keď tvrdil, že od obžalovanej žiadne drogy nekupoval a kupoval ich od náhodných ľudí, pritom tento istý svedok v prípravnom konaní pri troch výsluchoch potvrdil, že od obžalovanej kupoval dlhšiu dobu drogu pervitín, na ktorej bol závislý. Súd jeho výpoveď, ktorú podal na hlavnom pojednávaní, vyhodnotil ako účelovú v snahe napomôcť obžalovanej k zmierneniu trestnej zodpovednosti, keď svedok povedal, že si s obžalovanou dobre rozumie". Taktiež na str. 10 rozsudku dostatočne a zreteľne odôvodnil, prečo bola výpoveď svedka R. prečítaná na hlavnom pojednávaní: „Pokiaľ sa obhajoba domáhala výsluchu svedka R. na hlavnom pojednávaní, tento výsluch nebolo možné vykonať z dôvodu hodnotiacej lekárskej správy MUDr. W., z ktorej vyplynulo, že svedok nie je schopný výsluchu".

V ďalšom obvinenou namietanom možno uzatvoriť, že takto formulované dovolacie námietky smerujú výlučne len voči finálnemu hodnoteniu vykonaných dôkazov, ktoré nekorešponduje jej predstavám.

Najvyšší súd preto môže len [s odkazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku] pre úplnosť poznamenať, že v predmetnej trestnej veci boli dôkazy vykonané zákonným spôsobom a následne tomu zodpovedajúc v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj náležite vyhodnotené.

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad

(nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštancné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené obvinená skrátka nemôže „zostať prekvapená“, keď najvyšší súd jej dovolacie námietky - ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov - označí v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Navyiac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinená Q. Ž. spáchala trestný čin tak, ako je uvedené v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvinenej ako obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona. Použitú právnú kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Nad rámec veci je možné poukázať, že svedok L. v prípravnom konaní uviedol, že od obvinenej kupoval

pervitín od roku 2015, svedok R.Š. tiež uviedol, že kupoval od nej túto látku za posledné tri roky, svedkyňa Y. asi rok, svedok T. od jari roka 2018 a svedok L. uviedol, že od obvinenej sprostredkovane cez T. kúpil látku asi 2-3 krát. Z týchto okolností má rovnako dovolací súd za potvrdené, že obvinená sa dopúšťala trestnej činnosti závažnejším spôsobom konania v zmysle naposledy citovaných zákonných ustanovení, t. j. spáchala čin na viacerých osobách a páchala ho po dlhší čas.

Najvyšší súd nezistil pochybenie súdov nižšieho stupňa ani pri ukladaní trestu prepadnutia veci obvinenej. Veci, na ktoré sa uloženie trestu prepadnutia veci vzťahuje, boli v osobnej dispozícii obvinenej a z hľadiska ich povahy a určenia (krabíčky, igelitové vrecká, vrchnáky, váhy) je zrejmé, že jej vlastnícky patrili a boli použité pri páchaní trestnej činnosti.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvinenej nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovoláciu argumentáciu obvinenej najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvinenou, rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.